

Súd: Okresný súd Levice
Spisová značka: 16C/271/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112232576
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Červenáková
ECLI: ECLI:SK:OSLV:2015:4112232576.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice v konaní pred sudkyňou JUDr. Máriou Červenákovou v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava 811 09, v konaní zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o, IČO: 36 864 421, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava 811 09, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava 813 11, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh na prerušenie konania **z a m i e t a .**

Súd žalobu **z a m i e t a .**

Žalovanej sa náhrada trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca v podanej žalobe žiadal, aby súd zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy 5927,72 Eur titulom majetkovej škody a sumy 1185,54 Eur titulom nemajetkovej ujmy, a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov ako aj vykonaním úradného nelegálneho postupu opätovného posúdenia práva žalobcu na zaplatenie dlhu časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Tieto okolnosti boli príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane žalobcu.

Uviedol, že žalobca ako oprávnený subjekt navrhol písomným podaním zvolenému súdному exekútorovi vykonať exekúciu. Exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č.: 4830012 dlžníkom: S. C., L.. XX.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 18453/2010. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky žalobcu efektívne a účinne, predložil návrh

žalobcu spolu s exekučným titulom príslušnému exekučnému súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť súdneho exekútora prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a v zákonom ustanovenej dobe. Napriek tomu, že táto vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora až dňa 10.3.2011 (konanie začalo dňa 14.12.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 86 dní). Postup exekučného súdu hodnotia ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia

o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej, vyššie označenej, zmluvy o úver. Na jednej strane totižto existuje právne relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 ZoRK a chýbajúci subjektívny prvok-, ktorý vyvolá právne účinky, avšak je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonalný a na druhej strane, nie je možné zo strany žalobcu iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci právoplatne rozhodnutej. Prekážka právoplatne rozhodnutej veci tvorí neodstrániteľnú vadu konania, na ktorú je súd povinný prihliadnuť ex offico. Upozornil na to, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR, sp.zn.: I.ÚS 41/02, III. ÚS 117/02, I. ÚS 13/05). Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla žalobcovi majetková škoda, ktorá je špecifikovaná v žalobe a nemajetková ujma, ktorá je tiež špecifikovaná v žalobe. Žalobca požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku, k uspokojeniu nároku žalobcu nedošlo.

Žalovaná v písomnom podaní zo dňa 28.4.2014 navrhla žalobu žalobcu zamietnuť. Poukázala na to, že žaloba je zmätočná, keď žalobca síce podal písomnú žalobu a poukázal na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. Nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Zo žaloby nie je jednoznačne jasné, na základe akého titulu si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody, keďže v žalobe sa tituly prelínajú a žalobca jednoznačne neuvádza, z ktorého titulu/titulov si uplatňuje svoj nárok. Nie je zrejmé, či si žalobca uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Ďalej uviedla, že žalobu považuje za podanú predčasne, keď neuplynula 6 mesačná lehota na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho žalovaná nepovažovala nárok za predbežne prerokovaný. K postupu exekučného súdu uviedla, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Od 1.6.2011 15- dňová lehota na vydanie poverenia rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule neplatí. Pred 1.6.2011 § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku znel „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe, je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky ako zákonodarný zbor SR. Skutočnosť, že sa do formulácie vložili slová „rozhodnutí rozhodcovských súdov“, predstavovala len explicitnejšie ujasnenie lítery zákona, aby sa predišlo mylným interpretáciám tohto ustanovenia. Argumentácia žalobcu je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred 1.6.2011. Uviedla, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonalnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Uviedla, že je nepochybné, že posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia, ktoré sa naplno odrazili v rozhodnutí, ktorým ju súd zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je o.i. nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka

nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaných žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho zákonnosť/nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázku správneho postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Ide o namietnutie samotného rozhodnutia, a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Žalovaná zdôraznila tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. 15 dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku). Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Vnútroštátny súd má povinnosť ex offo preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy. Ďalej poukázala na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil previnenia, ktoré má za následok prieťahy v konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, v ktorých by sa konštatovalo, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalovaná namietala i premlčanie nároku a vzniesla námietku premlčania pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.4.2009, t.j. tri roky pred dňom, kedy boli žalovanej doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaná je toho názoru, že žalobca nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietanom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že rozhodol o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia a to po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Žalovaná má skôr za to, že stav, v ktorom sa žalobca ocitol, si zavinil sám, a to spôsobom vykonávania podnikateľskej činnosti, pasivitou pri obhajovaní svojich práv, a najmä je už v súčasnosti zrejmé, že žalobca si uplatňuje ničím neodôvodnené a ničím nepreukázané čiastky, či už v podobe majetkovej škody alebo nemajetkovej ujmy.

Okresný súd Levice na pojednávaní dňa 25.5.2015 rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. keďže doručenie mali riadne vykázané.

Žalobca neúčastí písomne ospravedlnil a žiadal pojednávanie odročiť na neurčito z dôvodu, že v tomto konaní súdu zaslali návrh na prerušenie konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010. Vzhľadom na to, že súd o tomto návrhu musí rozhodnúť písomným uznesením, voči ktorému je prípustné odvolanie, je zrejmé, že nariadené pojednávanie musí byť odročené. Preto považujú účasť na takomto pojednávaní za nehospodárnu.

Súd však návrh žalobcu na zrušenie termínu pojednávania nepovažoval za kvalifikované ospravedlnenie z titulu dôležitého dôvodu. Účastníci konania boli na termín pojednávania riadne a včas predvolaní a zároveň boli vyzvaní, aby na súdnom pojednávaní predložili alebo označili dôkazy a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie. Súd je toho názoru, že ak prejednal na pojednávaní vec a vo veci samej rozhodol, pričom sa zaoberal i procesným návrhom žalobcu o prerušenie konania, neodňal mu možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti zbavil sám, tým že sa na pojednávanie nedostavil.

Žalovaná neúčastí písomne ospravedlnila, súhlasila s prejednaním a rozhodnutím v jej neprítomnosti. K návrhu na prerušenie konania sa nevyjadřila.

16C/271/2012

V prvom rade súd preskúmal návrh žalobcu na prerušenie konania.

Žalobca doručil súdu elektronickým podaním zo dňa 13.3.2015 návrh na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Návrh odôvodnil tým, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp.zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa žalobného návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. V uvedenom konaní vystupujú na strane žalovaných v 1. rade Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky a v 2. rade Pohotovosť, s.r.o. so sídlom: Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu spotrebiteľa - HOOS, P.O.Box 13, Bratislava, IČO: 42176778. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 7.10.2013 v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c/ OSP rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla položiť žalovaná v 1. rade - Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR. Zodpovedanie prejudiciálnych otázok v konaní prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010, ktorého účastníkmi sú zhodne žalobca i žalovaná v tomto konaní, má pre ďalší priebeh a rozhodnutie v konaní zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu.

Žalobca návrh na prerušenie konania podal elektronicky, bez opatrenia zaručeným elektronickým podpisom, nejde však o podanie obsahujúce návrh vo veci samej, preto súd sa zaoberal týmto procesným návrhom žalobcu.

Inštitút prerušenia konania je v Občianskom súdnom poriadku upravený v ustanoveniach § 109. Odsek 1 tohto zákonného ustanovenia upravuje prípady, keď je súd povinný konanie prerušiť a odsek 2 upravuje prípady fakultatívneho prerušenia konania.

V zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Pri tomto dôvode prerušenia konania je vecou úvahy súdu, či konanie preruší alebo v ňom bude pokračovať. Súd je toho názoru, že v danej veci nie sú splnené podmienky na prerušenie konania. Má za to, že prejudiciálne otázky, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 7C/6/2010 sa týkajú tej konkrétnej veci. Možnosť súdu prerušiť konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. vzniká teda len vtedy, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Takou otázkou môže byť len rozhodnutie o takej skutočnosti, ktorá je objektívne spôsobilá mať vplyv na rozhodnutie v tej konkrétnej veci. Takéto okolnosti v danom prípade tomu nenasvedčujú. Z uvedeného dôvodu súd návrh na prerušenie konania zamietol.

Na základe prevedeného dokazovania súd zistil tento skutkový stav:

Zo spisu Okresného súdu Nitra sp. zn. 23Er/31/2011 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdnym exekútorom podaná na súd dňa 18.1.2011, a to na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie spísaného pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, v Exekútorskom úrade v Bratislave dňa 14.12.2010. Exekučným titulom na vykonanie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava sp. zn.

SR 08275/10 zo dňa 29.9.2010, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 25.10.2010 a vykonateľnosť dňa 28.10.2010. Okresný súd Nitra rozhodol o žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 22.2.2011 č.k. 23Er/31/2011-10 tak, že žiadosť zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie oprávnený v zákonom stanovenej lehote nepodal. Okresný súd Nitra uznesením č.k. 23Er/31/2011-17 zo dňa 9.1.2012, právoplatným dňa 19.5.2012 exekučné konanie zastavil a súdnemu exekútorovi nepriznal náhradu trov vzniknutých v predmetnom exekučnom konaní.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplattenia sumy 5927,72 Eur titulom majetkovej škody a sumy 1185,54 Eur titulom nemajetkovej ujmy. Žalobca špecifikoval majetkovú škodu vo výške 5927,72 Eur predstavujúcu náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o úvere. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu. Žalobca sa ďalej domáhal nemajetkovej ujmy v peniazoch. Túto náhradu odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Žalobca mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil žalobcovi správať sa so starostlivosťou riadne hospodára. Potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Žalobca si uplatňuje ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy

do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženiu pohľadávky cestou exekúcie (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) sumu 1185,54 Eur, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom (hodnoty majetkového práva postihnutého procesnou deformáciou).

Žalobca požiadal u žalovanej o predbežné prerokovanie nároku. Žalovaná do podania žaloby na súd nereagovala pozitívne.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov(ďalej cit. zákona), v znení účinnom v čase doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia (18.1.2011) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1 cit. zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 19 ods. 3 cit. zákona lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Podľa § 41 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia (18.1.2011) exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c), d) a i) Exekučného poriadku podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade

- c) notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila,
- d) vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmliev nimi schválených,
- i) iných vykonateľných rozhodnutí a schválených zmliev, ktorých výkon pripúšťa zákon.

Podľa § 44 ods. 1 Exekučného poriadku exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v čase doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia (18.1.2011) súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Dokazovaním v predmetnej právnej veci súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je v celom rozsahu nedôvodná, a preto ju zamietol.

Z obsahu spisu Okresného súdu Nitra pod sp. zn. 23Er/31/2011 súd zistil, že exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým bola Okresnému súdu Nitra doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18.1.2011 (spis zn. EX 18453/10), povinný: C. S., L.. XX.X.XXXX, Č.. XXX, XXX XX Ž., pre vymoženie 1516,49 Eur s príslušenstvom. O žiadosti bolo rozhodnuté uznesením OS Nitra zo dňa 22.2.2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Exekučným titulom v danom prípade bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 15.2.2011 sp.zn. SR 08275/10. Uznesenie OS Topoľčany zo dňa 22.2.2011 pod č.k. 23Er/31/2011-10 nadobudlo právoplatnosť dňom 18.3.2011. Z uvedeného teda nesporne vyplýva, že o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo rozhodnuté v lehote 35 dní a rozhodne nie s omeškaním viac ako 86 dní, ako uvádza žalobca v žalobe.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad kumulatívneho splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať. Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom, v preskúmvanej veci na žalobcovi.

Zákon nedefinuje pojem nesprávny úradný postup. Podľa obsahu tohto pojmu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup spravidla nemožno v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje.

Nesprávnym úradným postupom nie sú len prípady, v ktorých orgán verejnej moci priamo koná (pri rozhodovacej činnosti), ale aj pri porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, prípade ak ide o nečinnosť pri výkone verejnej moci.

Žalobca odvodzuje svoj nárok na uplatnené náhrady z údajného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov keď rozhodnutie vydal po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia žiadosti súdu ako aj z dôvodu, že exekučný súd svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny.

Zo spisu Okresného súdu Nitra je zrejmé, že mu bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18.1.2011, pričom súd o tejto žiadosti rozhodol dňa 22.2.2011. Súdu nie je zrejmé z akých údajov vychádzal žalobca, keď v žalobe tvrdí, že konanie sa začalo dňa 14.12.2010 a rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo až dňa 10.3.2011. V podstate od týchto údajov odvíja aj žalobu o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pričom tvrdí, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe (86 dní!). Postupom exekučného súdu vôbec nebolo zamedzené žalobcovi, tak ako to v žalobe tvrdí, správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Tak ako sám žalobca v žalobe tvrdí, mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá v lehote 35 dní od doručenia predmetnej žiadosti na OS Nitra, pričom nebolo proti tomuto rozhodnutiu odvolanie podané a tak nadobudlo právoplatnosť dňom 18.3.2011. Predmetné rozhodnutie prevzal súdny exekútor, ako i právny zástupca oprávneného zhodne dňa 28.2.2011. Vzhľadom na vyššie uvedené je súd toho názoru, že postupom Okresného súdu Nitra v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu z dôvodu, že by súd nedodrжал zákonné lehoty a teda k porušeniu povinnosti súdu vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote.

Súd ďalej poukazuje na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti (resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prieťahy). Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prieťahov. Prípadné nedodržanie primeranej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu škody. Konštatovanie že vo veci išlo o prieťah nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať. Žiadne konanie, v ktorom je možné konštatovať prieťahy v konaní, sa nevedlo. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver,

keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, platného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (18.1.2011) upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Už toto samotné znenie zákonného ustanovenia oprávňovalo exekučný súd ex offa skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučný súd skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulité - pakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevyklučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata.

Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. V spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku.

Keďže v danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, súd bol jednoznačne a nespochybniteľne oprávnený ex offa skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom (zákon o rozhodcovskom konaní), ale tiež či pôvodný titul tohto rozhodnutia (zmluva o úvere) neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a konštatovaní, že dojednaná rozhodcovská doložka nebola dojednaná v súlade so zákonom a bola v hrubom rozpore s platnými právnymi predpismi, preto tento rozsudok ako exekučný titul neuznal, pričom svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd dňa 22.2.2011 uznesením žiadosť súdneho exekútora zamietol. Skutočnosť, že súd teda oprávnenne preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej súdnej judikatúry tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky a stanovísk Súdneho dvora (ES), nemôže mať za následok jeho nesprávny úradný postup v tomto konaní a následne nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že exekučný súd sa žiadneho nesprávneho úradného postupu nedopustil, z ktorého dôvodu žalobcovi nemohol vzniknúť nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy.

Súd záverom poznamenáva a zdôrazňuje, že v exekučnom konaní je súd zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ustanovení § 45 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (uznesenie NS SR 3MCdo 11/2010). Už v štádiu rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je exekučný súd konajúci o návrhu na nútený výkon právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávnený aj bez návrhu (ex offa)

skúmať, či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola uzavretá platne (uznesenie NS SR 6Cdo 105/2011).

Ako súd už vyššie konštatoval, základné podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci musia byť splnené kumulatívne. Keďže potom podmienka existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v danej veci, s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu splnená nebola, nemohol vzniknúť žalobou uplatnený nárok žalobcu, ani nadväzne nemôžu byť splnené podmienky príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou a ani vznik škody, resp. ujmy. Vzhľadom na to už potom nie je potrebné a bolo by nadbytočné a v rozpore so zásadou hospodárnosti občianskeho súdneho konania skúmať existenciu škody a nemajetkovej ujmy, ako aj ich rozsah. Nebol zistený právny základ a to zodpovednosť žalovanej za škodu.

Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe namietala, že žalobca si svoj nárok uplatnil na súde predčasne. Žalobca sa na žalovanú obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom podal žalobu na súd skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Aj keď žaloba bola podaná pred uplynutím 6 mesačnej lehoty ku dňu rozhodovania súdu o žalobe žalobcu už bolo zrejmé, že žalovaná neuznala nárok žalobcu a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojila, čo vyplynulo aj z vyjadrenia žalovanej, preto mal súd za to, že v čase rozhodovania súdu 6 mesačná lehota uplynula, teda už nemožno žalobu považovať za predčasne podanú.

K námietke premlčania vznesenej žalovanou súd udáva, že nárok žalobcu za premlčaný nepovažuje, keďže od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (18.1.2011) do podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u žalovanej neuplynula lehota 3 rokov (samotná žaloba zo strany žalobcu bola podaná na súd dňa 28.9.2012).

Súd má za to, že mu nič nebránilo v jednom rozhodnutí rozhodnúť o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, ako i o zamietnutí žaloby vo veci samej, nakoľko právo žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom je zabezpečená tým, že žalobca má možnosť podať opravný prostriedok tak proti rozhodnutiu súdu, ktorým zamietol jeho návrh na prerušenie konania, ako i proti výroku rozhodnutia, ktorým zamietol jeho žalobu vo veci samej.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanej, ktorá mala vo veci úspech, nepriznal náhradu trov konania, keďže žiadne nešpecifikovala v zákonom stanovenej lehote a z obsahu spisu je zrejmé, že jej žiadne trovy nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia v 2-och písomných vyhotoveniach prostredníctvom podpísaného súdu na Krajský súd v Nitre.

Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť; proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa ods.2 citovaného ustanovenia odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti

ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ods. 3 citovaného ustanovenia rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

V Leviciach, dňa 25.5.2015